

NÄKÖKULMA

NRO 2 2018 LOKAKUU

...viimeisen
pasunan soidessa...
1Kor.15:52

sivu 6

Pääkirjoitus

Mihin kristillisyyden Suomessa on menossa ja osittain mennytkin? Kaikkiin suuntiin levinnyt ja jopa valheellista oppia levittävä karismaattinen liike ja toisaalta ihmisrakkauden nimessä esiintyvä ja miltei kaiken salliva liberaali -suuntaus tuntuvat vaivaavan kaikkialla. Suomen ns vapaat suunnat ovat lujittaneet asemiaan entistä myönteisemmiksi karismaattiselle liikkeelle. Siitä esimerkkinä monet viime vuosina Suomessa vierailleet ulkomaiset puhujat, joista useat edustavat karismaattisen liikkeen ääriä, kuten Helsingin Saalemissa äskettäin vierailut Reinhard Bonnke, jota monet etenkin helluntailaiset, edelleenkin pitävät raittiina julistajana.

Suomessa karismaattisen liikkeen edistäjät ovat kerta toisen jälkeen kompastuneet kutsuttujen puhujien epäraamatulliseen opetukseen, liioitteluun ja suoraan valehtelemiseen. Näiden henkilöiden oma elämä ei useinkaan ole ollut sitä mitä heidän asemansa edellyttäisi. Ovatko suomalaiset kristityt liian naiivia? Ja ovatko eritoten monet suomalaiset kristityt johtajat sitä? Esimerkkejä voitaisiin luetella Benny Hinnin, David Herzogin, Reinhard Bonnken, Patrick Tiaisen, Dawid Owuorin, Bill Hybelsin, jne suhteen. Näille ja monille muille tukea antaneet ja heitä Suomeen tuoneet henkilöt eivät edelleenkaan ole pyytäneet suomalaiselta seurakuntaväeltä anteeksi tai edes pahoitelleet omaa osuuttaan.

Tämän vuoden alkupuolella satuin katsomaan TV:ta josta tuli jumalanpalvelus Turun Tuomiokirkossa (YLE Fem). Se oli otsikoitu "Moninaisuuden ajan messu". Ohjelman kuvaus oli: "Ulf Långbackan säveltämässä reformaatiomessussa on laulua, tanssia ja installaatio, jossa yksisarvinen symboloi Kristusta..."

Toden totta: alttarille kannettiin hopeanväriseen pressuun tehty isokokoinen yksisarvinen osina ja sitten se koottiin alttarille ehtoollispöydän lähelle. Siinä se sitten ihmetteli maailman menoa, kun nais- ja miespappi tekivät osuutensa tämän kuvatuksen vieressä. New Ageen innostuneen erään naisen sivusto kertoo: "Yksisarviset ovat ylösnousseita hevosia, jotka palvelevat meitä henkisesti tiellämme. He ovat enkelimäisiä, hyvin korkeavärisiä ja voimallisia olentoja, jotka

kasvattavat vahvasti yhteyttämme korkeimpaan ja oman sielumme viisauteen. Kun vastaanotamme apua yksisarvisilta, voimme odottaa unelmiemme toteutuvan..."

Yksisarvinen, eng. Unicorn, esiintyy eräissä eng.kiel.raamatunkäännöksissä, kuten esim Kuningas Jaakon käännöksessä (KJV). Sanaa on käytetty 7 kertaa VT:n jakeissa, mm Ps.92:10, jossa suomalainen -38 Raamattu kääntää sen villihäräksi. Siihen myös heprealainen nimitys osittain viittaa ja monet eng.kiel. käännökset kääntävät samoin kuin suomalainen Raamattu. Katolisessa mystiikassa yksisarvinen on symboli puhtaudelle ja naiselliselle siveydelle. Enemmän kuin Kristuksen symbolina sitä käytetään vertauskuvana taivaan kuningatar Neitsyt Mariasta. Koska tämä tarujen olento elää eristäytyneenä se on myös liitetty munkkien luostarielämään ja uskonnollisiin erakoihin. Mitä tällä sitten haluttiinkaan tuoda esille Turun Tuomiokirkon jumalanpalveluksessa, siinä mentiin harhaan hengellisesti ja raamatullisesti. Samoihin aikoihin Helsingissä järjestettiin messut nimellä: "minä Olen", jossa Diana Cooper niminen henkilö mm luennoi aiheesta "Ylösnousemus enkelten, lohikäärmeiden ja yksisarvisten kanssa".

Kuka kirkossa/seurakunnissa kävijä ottaa näihin enää kantaa? Turun Tuomiokirkossa pidetyn messun järjestäjät olivat varmaankin lukeneet keskiajan eräistä katolisista munkeista, jotka keksivät esittää taruolento yksisarvista Kristuksen symbolina. Se ei kuitenkaan tarkoita, että olennosta olisi koskaan tullut kristillisyydessä yleisesti hyväksytty Kristuksen symboli. Hieman enemmän tarvittaisiin sanaa ja Raamatun Kristukseen pitäytymistä. Arveluttaa, mikä on monen nykyisen seurakuntaväkeä opettavan papin ja julistajan raamatullinen tieto ja sisäinen usko. Me kaikki voimme Raamatunkin mukaan erehtyä (Jaakob 3:2) ja niin tapahtuu allekirjoittaneelle kuten kaikille muillekin, mutta kun "hairautuminen" tapahtuu aivan selvissäkin asioissa, ollaan jo kuljettu kauas perinteisen kristillisen uskon viitoittamalta tieltä.

Juhani Aitomaa

NÄKÖKULMA

www.nakokulma.info

SISÄLLYSLUETTELO

2	Pääkirjoitus	16	Augsburgin valtiopäivät
4	Tie vapauteen - osa 2	18	Totuus
6	Viimeisen pasunan soidessa ...	19	Jumala on Pyhä
8	Kun politiikan usko ihmiseen
liitetään kristilliseen julistukseen...		
10	Trump - Koores?		
11	Lutherin "tunkio" ...		
12	Äärikarismaatikko Bonnke kävi
(taas) "sytyttämässä Suomea"		
14	Synti, kärsimys ja pelastus vihasta		

NÄKÖKULMA 2 2018 (5) ISSN 2342-7949

Julkaisija: Kustannus Näkökulma julkaisut
s.posti nakokulma@nakokulma.info

Tilaukset: tilaus@nakokulma.info

Päätoimittaja: Juhani Aitomaa
Toimitusneuvosto: rov. Per-Olof Malk, evank.
Pauli Koskinen, ins. Jouko Nieminen, fil.tri Paavo
Suihkonen

Tilaushinnat:
Painettu lehti 1 vuosi (6 nroa) 26,50 eur

Tilinumero: FI53 5228 0320 0999 35

Digitaalinen julkaisu ladataan netistä, 3,50 eur/nro

Julkaisu on itsenäinen osa Suomen
Evangeliumikoulun
(Evangeliumin opintoyhdistys ry, PL 17, 05831
Hyvinkää, sposti evank@evank.org)
yhteistyöverkostoa.

Lehti ilmestyy myös digitaalisena ja on ladattavissa
ISSUU julkaisualustalta. H. 3,50 e/nro. Lehden
ilmestymisestä ilmoitetaan tilaajille sähköpostitse
ja netissä www.kristitynfoorumi.fi sekä
www.nakokulma.info sivustoilla.

Voimme myös lähettää pdf -version meille
ilmoitettuun spostiin maksun (3,50eur/nro)
saavuttua lehden tilille (tilinro vasemmalla).

Tilausohjeet ja kauppa ks. www.nakokulma.info

Painetun lehden yksittäisiä numeroita voi tilata
erikseen hintaan 4,00 eur +postim (toimitus jos
varastossa on). Suuremmat erät tarjouksen mukaan.

Tie vapauteen

Rov. Olavi Peltola

Osa 2

"Nyt suuri osa meikäläisistä tekee siitä vapaudesta, johon Kristus vapautti meidät lain kauhuista, synneistä ja iankaikkisesta kuolemasta eräänlaisen huolettomuuden ja luvan lihalle tehdä mitä tahansa. Tässä ei ole varmasti syytä lisätä öljyä kaminaan, eli heittää lakia menemään ja vähätellä niitä syntejä, joiden Kristus sanoi tulevan aivan yleiseksi ennen viimeistä päivää, kuten juomingit ja juopottelu, niinkuin niistä ei muka olisi vahinkoa hurskaalle. Päinvastoin on usein ja huolellisesti teroitettava tuollaisten seurakunnissa olevien kovien ja parannusta tekemättömien takia Kristuksen, profeettojen ja apostolein puheita, joissa uhataan tuholla tuollaisiin paheisiin langenneita" (Luther).

"Jokaisen kristityn tulee ruumiillisella itsekurilla tai ruumiillisilla harjoituksilla ja töillä harjoittaa itseään ja pitää itsensä niin kurissa, ettei yltäkylläisyys ja joutilaisuus pääse kiihottamaan mihinkään syntiin. Tämä ei saa kuitenkaan tapahtua siinä tarkoituksessa, että me näillä harjoituksilla ansaitsisimme anteeksi-antamuksen tai sovitaisimme syntimme. Tätä ruumiillista itsekuria on harjoitettava alinomaan, ei ainoastaan harvoina määrättyinä (Luuk.21:34) päivinä, niin kuin Kristus sanoo: 'Pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys'; ja: 'Tätä riivaajien lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla', (Mark.9:29). Samoin Paavali (1Kor.9:27) sanoo: 'Minä kuritan ruumistani ja alistan sen kuuliaisuuteen'. Tässä hän selvästi osoittaa, ettei hän kurita ruumistaan ansaitakseen tällaisella kurituksella syntien anteeksiantamuksen, vaan sitä varten, että hän saattaisi ruumiinsa kuuliaiseksi ja vastaanottavaiseksi hengelliselle elämälle ja kykeneväksi suorittamaan kutsumukseensa kuuluvat tehtävät" (Tunnustuskirjat).

Eräs uskomme syvimmistä ja vaikeimmista kysymyksistä on kysymys Raamatussa Jumalan sanana olevan lain ja evankeliumin vastakohta. Ensinnäkin koko ihmiskunta on lain alla. Vain Kristus tuo evankeliumin ja sen mukaan vapauden. Mutta toiseksi kristittykin on jatkuvasti sekä lain että evankeliumin alla. Usko on yhä uudistuvaa pyrkimystä siirtymistä lainalaisuudesta evankeliumin alaisuuteen, epätoivosta toivoon, pimeydestä valkeuteen ja kuolemasta elämään. Kristus on vapauttanut meidät

lain kirouksesta tullessaan meidän sijastamme kiroukseksi. "Laki käskee ja vaatii meiltä sitä, mitä meidän on tehtävä; se katsoo vain tekojamme ja on pelkkää vaatimusta, sillä laissa Jumala sanoo: tee tämä, jätä tämä, tämän tahdon sinun tekevän. Evankeliumi sitä vastoin ei julista tekemisiä eikä tekemättä jättämisiä. Se ei vaadi meiltä mitään, vaan kääntää asian toisin päin, tekee päinvastoin eikä sanokaan: tee tämä, tee se, vaan se vain pyytää meitä ottamaan avoimin sylin vastaan sen, mitä nämä sanat sanovat: Katsopa, rakas ihminen, tämän Jumala on tehnyt sinun puolestasi, hän on antanut Poikansa tulla lihaan sinun vuoksesi, hän on antanut tappaa hänet sinun tähtesi" (Luther).

On muuten merkillinen asia, että ihminen on vihamielisempi Jumalan armoa kuin lakia kohtaan. "Voittosi voimalla tielleni loista, Herrani, terveeksi uskonni tee! Pakanamieleni paljasta, poista, armoa vastaan se juonittelee. Sydän ja suu että raitistuu, valoksi anna vain ristisi puu" (Sinols). Kristittynä näemme, että meidän vapautemme perimmäinen lähtökohtana on tilanne, jossa seisomme Jumalan tuomioistuimen edessä. Emme ole syntiemme tähden täyttäneet emmekä kykene tulevaisuudessaakaan täyttämään Jumalan lain oikeutettuja vaatimuksia. Siksi laki kiroaa meidät (Gal.3:10). Jumalan ja meidän välillämme vallitse viha, sillä "Jumalan viha ilmestyy taivaasta ja kohdistuu kaikkeen jumalattomuuteen ja vääryyteen, jota ihmiset tekevät" (Room.1:18). Ainoa, mikä pelastaa meidät Jumalan vihalta on Jeesus Kristus (1Tess.1:10; Joh.3:36). Vain hänessä saamme vapauden. "Siksi on tämä vapaus, että me vapaudumme Jumalan vihasta, sanomatonta vapautta, paljon enemmän kuin taivas ja maa ja koko luomakunta" (Luther).

"Meidän omatuntomme on vapaa ja iloinen eikä pelkää tulevaa vihaa. Tämä on totisin ja arvaamattomin vapaus, jonka jalouden ja kunnian rinnalla valtiollinen ja lihallinen vapaus tuskin on rahdun tai raiskan veroinen. Sillä kuka osaa ilmaista, kuinka suuri asia se on, että ihminen voi varmasti päättää, ettei Jumala ole hänelle vihainen eikä koskaan vihastu häneen, vaan että hän on iankaikkisesti suosiollinen ja lempeä Isä Kristuksen tähden? Totisesti suuri ja käsittämätön vapaus on, että tämä korkein Majesteetti rakastaa, varjelee ja auttaa meitä ja vihdoin vapahtaa meidät ruumiillisesti, niin että ruumiimme, joka kylvetään turmeluksessa, huonona ja

heikkoudessa, nousee ylös turmeltumattomana, kunniassa ja voimassa. Olla iankaikkisesti vapaa Jumalan vihasta - se on sanomaton vapaus ja taivasta ja maata ja kaikkia luontokappaleita suurempi” (Luther).

Tässä on tausta Galatalaiskirjeen vapaudenjulistukselle. Sanoma vapaudesta läpäisee koko kirjeen ja on kirjeen teemana. Galatalaiskirje alkaa vapaudenjulistuksella. Kirje vakuuttaa meille, että Herra Jeesus Kristus uhraisi itsensä meidän syntiemme tähden ja sillä tavoin vapauttaa meidät (kreik. eksaireo, ottaa, reväistä pois, pelastaa) (Gal.1:4) kuten Herra astui alas vapauttaakseen kansansa Egyptin orjuudesta (Apt.7:34). Tätä vapautta ei voi kukaan muu antaa kuin yksin Kristus Jeesus (Gal.2:4). Vapauden kohtasimme silloin, kun kuulimme julistusta ristiinnaulitusta Kristuksesta (3:1). Tämä julistus vakuutti meille, että Jumalan Poika rakastaa meitä ja on antanut itsensä meidän puolestamme (2:20). Kuuntelimme tätä julistusta ja uskoimme sen sisältämään evankeliumiin (3:2). Jumala lahjoitti meille Hengen (3:5) ja saimme siunauksen (3:9). Vain tämä uutinen voi antaa meille vapauden Jumalan edessä ja vain siinä vapaudessa meillä on iankaikkinen elämä. Tämä uskonvanhurskauden (2:16) tuoma vapaus on kirjeen pääsanoma. Kristuksen vanhurskaus on häneen uskovan turva ja Kristuksen tuoma vapaus hänen ilonsa.

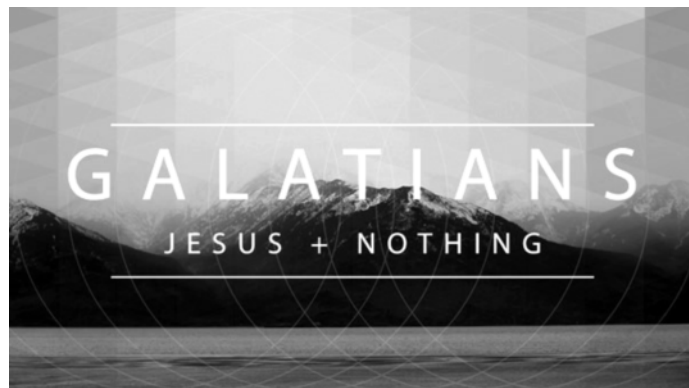
Vapautemme on varmuutta siitä, että Kristus on lunastanut meidät vapaaksi kaikesta lain kirouksesta (Gal.3:13). Edelleenkin kohtaamme Jumalan lain ja joudumme toteamaan, ettemme pysty sitä täyttämään. Laki kiroaa meidät. Kristuksen lunastusteko on kuitenkin väkevämpi kuin lain kirous ja peittää kaikki meidän lainrikkomisemme. Raamattu on sulkenut kyllä kaikki meidät synnin vankilaan (Gal.3:22). Olemme olleet siellä lain vankeina ja vartioimina (3:23). Mutta kun Kristus tuli, vapauduimme uskossa häneen emmekä enää ole valvojan alaisia (3:24-25). Olemme olleet maailman alkuvoimien orjia (4:3). Mutta Kristus syntyi ihmiseksi ja lunasti lain alaisina elävät vapaiksi (4:5). Nyt olemme Kristuksen omia (3:29) ja vapaita Jumalan lapsia. Siksi uskallamme huutaa: ”Abba, Isä” (4:6). Se on huutoa keskellä vajavuusiemme ja syntisyyttämme.

Tämä vapaus merkitsee sitä, että nyt voimme elää arkeamme uskossa sellaiseen Jumalan Poikaan, joka rakastaa kaikessa ja aina meitä. Hänen rakkautensa vakuutena on se, että hän on antanut henkensä puolestamme (Gal.2:20). Tämän vapauden saavuttaneita uskallamme ja osaamme mennä aina ja kaikenlaisissa elämäntilanteissa Jeesuksen Kristuksen

luokse. Katsomme häneen ja hän antaa sellaisen levon, joka tyydyttää sielumme syvimmän kaipuun. Silloin myös huomaamme, että elämäämme rajoittavat ikeet ja sitä painavat kuormamme muuttuvat hänen omikseen. Hänen ikeensä on hyvä kantaa ja hänen kuormansa on meille kevyt (Matt.11:28-29). Se on monin veroin parempi kuin lihallinen ja sielullinen vapautemme, josta ihmisinä aina haaveilemme, mutta joka ei koskaan voi toteutua. Ja silloinkin kun luulemme sen saavuttaneemme, se vain pettää meidät.

Kristuksen antama vapaus vapauttaa meidät myös suhteessa toisiin ihmisiin. Se vapauttaa olemasta ihmisille mieliksi kuten Paavali kirjoittaa: ”Pyrinkö olemaan ihmisille mieliksi? Jos vielä pyrkisin miellyttämään ihmisiä, en olisi Kristuksen palvelija” (Gal.1:10). Hän saattoi jopa sanoa: ”Siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette” (1Kor.4:3, KR 38). ”Jumala on ostanut teidät täydestä hinnasta. Älkää ruvetko ihmisten orjiksi” (1Kor.7:23)! Kristitty saa olla riippumaton ja vapaa kaikesta eikä kenenkään alamainen (Luther). Samaan aikaan kuitenkin kristitty on kutsuttu palvelemaan lähimmäisiään kuten Kristuskin tuli palvelemaan. Paavali kirjoitti: ”Vaikka olen vapaa ja kaikista riippumaton, olen ruvennut kaikkien orjaksi voittaakseni Kristukselle mahdollisimman monia (1Kor.9:19). Siksi kristitty on kaikesta vapaana velvollinen palvelemaan kaikessa ja on jokaisen alamainen (Luther).

Kristuksen antamassa vapaudessa olemme oppineet tuntemaan Jumalan ja ennen kaikkea Jumala tuntee nyt meidät (Gal.4:9). Mikään ei voi olla tämän valtavampaa ja vapauttavampaa elämässämme. Tämä vapautemme merkitsee myös sitä, että meidän alkuperämme, äitimme, joka meidät synnytti, on vapaa taivaallinen Jerusalem (4:26). Siellä on nyt kotimme ja hetken kuluttua olemme siellä. Silloin olemme hänen edessään kirkkaina, pyhinä ja moitteettomina, vailla tahraa, ryppyä ja virhettä (Ef.5:27). Vasta silloin vapautemme on toteutunut täydellisenä ja lopullisena. Tähän ihmeelliseen vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykäämme siis siinä lujina (Gal.5:1).

Viimeisen pasunan soidessa ...

Juhani Aitomaa

1.Kor.15:52

“...yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme.”

Suomenkielinen 1938 käännös puhuu “pasunasta” (1992 käännös “pasuunasta”), muissa kielissä tuo puhallinsoitinta t. torvea tarkoittava kuvaus on yleensä trumpetti (UT kreikka: salpigx). Asia yhteydessään apostoli puhuu Kristuksen paluusta ja uskovien ottamisesta Hänen tykönsä. Luvun 15 jakeet 1-11 käsittelevät Jeesuksen ylösnousemusta, jakeet 12-34 kuolleiden ylösnousemusta, 35-49 ruumiin ylösnousemusta ja 50-58 uskovien voittoa kuolemasta. Jakeen 52 ilmoitusta Paavali kuvaa “salaisuutena” (j.51). Tätä luvussa esiintyvää “viimeistä pasunaa” on välillä sovitettu Ilmestyskirjan pasuunoiden yhteyteen. Siihen yhteyteen se ei kuitenkaan sovi. Ilmestyskirjan pasuunat ovat tuomion ilmoituksia, tässä puhutaan uskovien toivosta ja iankaikkisesta kunnianasta joka ilmestyy Kristuksen tulemuksessa noutamaan omansa.

Salpigx esiintyy myös Matt.24:31, 1Kor.14:8, 1Tess.4:16 ja Hep.12:19. VT:ssa pasuunan ääni esiintyy mm Hesekielin kirjassa luvussa 33 varoittajana. 4 Mooseksen kirjassa Jumala käskää Moosesta tekemään kaksi hopeatorvea merkinantovälineiksi kansalle. Paavali kuvaa Jeesuksen tulemusta omilleen tavalla joka oli tuttu sen ajan kuulijoille. Apostolin pääasiallinen viesti on vakuuttaa, että kaikki uskovat saavat “katoamattoman” eli kuolemattoman ruumiin ja heidät kutsutaan ja kootaan samalla kertaa Herran tykö.

Asia yhteydessä Paavali puhuu tapahtumasta, joka koskettaa nimenomaan Jeesukseen uskovia, ei koko maailmaa eikä sen kaikkia ihmisiä. Uskova siirtyy iankaikkiseen elämään uudessa “hengellisessä” ruumiissa, jossa synti ei enää hallitse. Hän jatkaa samaa teemaa 1Tess.4:16. Siinä tähdennetään, että tuolloin elossa olevat “temmataan... Herraa vastaan yläilmiöihin” (j.17) yhdessä jo aiemmin poisnukkuneiden uskovien kanssa ja että “saamme aina olla Herran kanssa.” Kuten korinttilaisille kirjoitettu teksti niin myös tessalonikalaisille annettu tieto on tarkoitettu uskovien lohdutukseksi ja rohkaisuksi, kuten jae 18 viittaa.

Kun luemme UT:n kohtia Kristuksen tulemuksesta on tärkeää erottaa, että uskovien ollessa kyseessä Herran tulemus on rohkaiseva ja hyvä asia. Uskomattomille se on pelottava tuomion ja tuhon ajanjakso: Jumalan vihan aika. Raamatun mukaan uskova odottaa Herran tulemusta joka on hänelle toivon ja ilon asia. Hän ei odota Jumalan “vihan” aikaa eikä antikristusta. Raamatussa nämä seikat erotetaan selvästi.

Raamatun mukaan maailma vihaa ja ahdistaa uskovia monin tavoin. Se voi olla suoranaista vainoa, kuten tänäkin päivänä etenkin eräissä muslimimaissa. Jeesus sanoo Joh.16:33, että “maailmassa teillä on ahdistus.” Hän lisää, että Hänessä meillä on kuitenkin rauha ja olemme turvassa. Uskova kärsii siis maailmassa monenlaista ahdistusta joka ei liity Jumalan vihaan joka kerran kohdistuu synnin vallassa olevaan maailmaan.

Paavalin maininta “viimeinen pasuna” ei asia yhteydessään tarkoita etteikö sen jälkeen voisi olla

muuta pasuunoita kuten esim. Ilmestyskirja esittää. Se on viimeinen ja lopullinen "kutsu" tai "merkki" nimenomaan uskoville. Se on Herran suvereeni teko ottaa omansa lopullisesti pois maailman valtapiiristä. Paavalin kuulijat ymmärsivät ilmeisen hyvin hänen käyttämäänsä ilmaisua ja mitä sillä haluttiin kuvata. Muinaisina aikoina merkinantoon käytettiin erilaisia puhallinsoittimia. Rooman armeijassa oli käytössä esim torvi "cornu", juutalaiset puhalsivat oinaan sarveen, temppelin aikaan juutalaisella papistolla oli omat torvensa, jne. Seuraavassa esimerkkejä:

a) Raamatussa mm 2.Moos.19:16,19 kuvaa kuinka Jumalan ilmestymisen yhteydessä Israelin kansa kuuli kovaa ja pelottavaakin pasuunan ääntä Siinailla lain antamisen yhteydessä, kun "Herra astui alas Siinain vuorelle" (2Moos.19:20). Ääni liittyy Herran ilmestymiseen peljättävyydessään ja kunniassaan. Uskoville "viimeinen pasuuna" ei ole pelon eikä tuomion ääni vaan vapautuksen ja toivon täyttymisen ääni (vrt esim 1Kor.1:7, Tiitus 2:13).

b) Rooman valtakunnassa kansalaiset kutsuttiin koolle keisarin eteen puhaltamalla erityinen "classicum", keisarin merkinanto. Paavalin viittaus saattaa tarkoittaa, kuinka Kristus on ainoa ja tosi "keisari" ja "kuningas", jonka eteen Hänen omansa kerran kutsutaan.

c) Muinaisina aikoina erityyppisiä puhallinsoittimia on käytetty vaarasta varoittamiseen, vihollisen järkyttämiseen, yms. tarkoituksiin. 1Kor 15 yhteydessä vihollinen on kuolema, joka saa valtansa ihmisen synnistä. Sillä ei kuitenkaan ole valtaa uskovaan. Tässä pasuunan ääni viittaa myös voittoon kuolemasta.

d) Pasuuna esiintyy Raamatussa ensimmäisen kerran 2Moos.19 luvussa lain antamisen yhteydessä. Jos ajattelemme, että "ensimmäinen pasuuna" viittaisi lain antamiseen niin "viimeinen" ja lopullinen pasuuna viittaa tässä yhteydessä Kristuksessa saatavaan voittoon ja synnin tuomion sovitukseen.

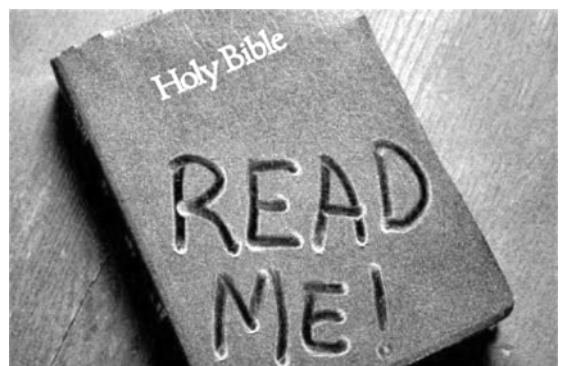
e) Tunnettu Jeesuskeen uskova juutalainen Arnold Fruchtenbaum liittää Paavalin maininnan juutalaiseen uuteen vuoteen. Rosh Hashana on VT:ssa "pasuunan/trumpetin soiton juhla" 3Moos.23:24. Sitä seurasivat Suuri Sovituspäivä ja Lehtimajanjuhla. Juutalaisessa perinteessä torvena on yleensä ollut oinaan sarvi. Juutalaisessa uskonnossa se on liitetty kuolleiden ylösnousemukseen. Viimeinen torven puhallus, tekiah gedolah, on pisin. Fruchtenbaum pitää mahdollisena, että Paavali viittaa tähän. Se kuitenkin edellyttäisi, että korinttilaiset tunsivat juutalaisia tapoja. Joko heille oli

niistä opetettu tai heidän keskuudessaan oli näitä tapoja tuntevia, ehkä uskovia juutalaisiakin.

f) Kreikankielinen nimi "salpigx" viittaa sodassa käytettyyn merkinantoon, "sotapasuunaan/trumpettiin" jonka äänillä välitettiin komentoja joukoille. Sillä annettiin myös merkki taistelun päättymisestä ja joukkojen palaamisesta leiriin. Esimerkkejä tästä on mm. 2Sam.18:16, 20:22. Roomalaisessa sotaväessä "cornu" ja "tuba" olivat torvia joilla merkkejä välitettiin. "Viimeinen" merkinanto, viimeinen pasuuna, kutsui joukot pois taistelusta. Paavalikin puhuu sotapasuunasta 1Kor.14:8. Siksi luvussa 15 hänellä saattoi olla mielessä sama seikka. Viimeinen pasuuna kutsuu uskovat pois "taistelusta" omaa synnin luontoa ja maailmaa sekä sen "ruhtinasta" vastaan. Viimeinen pasuuna kutsuu meidät Kristuksen tykö taivaan leiriin, kotiin.

g) Rooman armeijassa annettiin torvilla merkkisoihto vartiopaikoilla oleville sotilaille sekä vartiopaikkaa miehittäessä että sieltä pois kutsuttaessa. Vartiovuoro alettiin pasuunan kutsusta ja vartiovuoro päättyi "viimeiseen pasuunaan". Uskovat ovat maailmassa "vartiomiehiä". Ainakin heidän tulisi olla niitä jotka "valvovat": tarkkaavat, varoittavat ja kehottavat. Esim Hep.3:13 ohjaa meitä: "vaan kehoittakaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: 'tänä päivänä', ettei teistä kukaan synnin pettämänä paatuisi." Kehottaminen on myös rohkaisua ja toinen toisensa vahvistamista. Jumalan "pasuuna" kutsuu meidät lopulta pois "vartiopaikoilta" Herran luokse kotiin.

Kaikki edellä olevat esimerkit sopivat Paavalin sanontaan huolimatta siitä mikä tai mitkä niistä olivat hänen mielestään. "Viimeinen pasuuna", viimeinen soitto tai merkki on aina merkinnyt jonkun tehtävän päättymistä, koolle kutsua, kotiin/leiriin paluuta. Mikä merkki tämä "viimeinen pasuuna" sitten onkaan, sen hetken koittaessa kaikki maallinen on mennyttä ja uusi, ikuinen tulevaisuus taivaan täydellisyydessä alkaa.

Kun politiikan usko ihmiseen sotketaan kristilliseen julistukseen ...

Toimitus

Merkkejä amerikkalaisperäisestä politiikan ja kristillisen julistuksen sekoittumisesta on nähtävissä myös Suomen kristillisessä kentässä. Suomessa ei kuitenkaan kovin yleisesti ole hurahdettu sellaiseen ihmispalvontaan kuin etenkin karismaattiset ja uusevangelisen kristillisen oikeiston kannattajat Yhdysvalloissa. Silti meilläkin on niitä, jotka selvästi ovat omaksuneet amerikkalaisperäisiä mielikuvia ja lumoutuneet pres. Trumpista. Susan Wright¹ kirjoitti elokuun lopulla Patheos -sivustolla terävästi maansa eräiden kristillisten johtajien sokeudesta pres. Trumpin suhteen.

Artikkeli alkaa Mark.10:42-45 sanoilla: "Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi heille: 'Te tiedätte, että ne, joita kansojen ruhtinaiksi katsotaan, herroina niitä hallitsevat, ja että kansojen mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Mutta näin ei ole teidän kesken, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne; ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon kaikkien orja. Sillä ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.'" Susan pyytää lukijaansa pysähtymään tämän kohdan äärelle: "...ainoa täydellinen, synnitön ihminen koko historian aikana ei ylentänyt itseään. Hän tuli palvelemaan, antamaan henkensä lunnaiksi, koska palvella on suurempaa kuin olla palveltavana. Jeesuksella olisi ollut täysi syy kerskata mutta Hän ei tehnyt niin. Sen tulisi olla seurattava esikuva myös kristityille... (ja) kristittyjen johtajien kohdalla..."

Hän jatkaa kuvauksella Valkoisessa talossa viime elokuussa pidetystä tilaisuudesta, jossa pres. Trump isännöi noin 100 evankelista "johtajaa". Tilaisuudessa Trump kerskasi mitä kaikkea hän on saanut aikaan. Presidentti edisti puheillaan myös vastakkainasettelua häntä vastustaviin. Hän puhui väkivallan uhasta ja häneen kohdistuvasta vihasta, koska hän on tehnyt asioita "kristittyjen hyväksi". Susan Wright muistuttaa, että Trump ei ole ainoa Yhdysvaltain presidentti joka on puhunut kristittyjen mieliksi. Trumpin erityisesti mainostama ns Johnson Amendment -lain purkaminen tarkoittaisi, että seurakuntien pastorit voisivat puhua politiikkaa ja valjastaa seurakuntansa tukemaan sille

sopivia poliittisia ehdokkaita sekä keräämään näille varoja. Nykyinen laki edellyttää, että näiden yhteisöjen verovapautta ei käytetä väärin jakamalla verovapaita tuloja poliittisten ehdokkaiden vaalityöhön. Laki ei millään tavoin rajoita kristityn vapautta äänestää ja toimia ehdokkaansa hyväksi muutoin. Kyse ei ole uskonnon vapaudesta kuten Trump ja häneen lumotut antavat ymmärtää.

Susan Wright luettelee joitakin Trumpin vastaanotolla esiintyneitä Amerikan kristittyjä vaikuttajia: Franklin Graham, James Dobson, Robert Jeffress, Greg Laurie, Jack Graham, Jerry Falwell Jr., Tim Clinton, Paula White, Tony Perkins, Eric Metaxas, Kenneth Copeland, Jentezen Franklin, Ralph Reed, Harry Jackson, Jim Garlow, Ronnie Floyd ja Samuel Rodriguez. Kirjoittajan mukaan heille kuuluu Luuk.20:46-47 varoitus: "Kavahtakaa kirjanoppineita, jotka mielellään käyskelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat tervehdyksiä toreilla ja etumaisia istuimia synagoogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa, noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman tuomion." Sana sopiikin moneen paikalla olleeseen suurseurakunnan johtajaan ja etenkin karismaattisiin menestysteologia -julistajiin, etunenässä Paula White ja Kenneth Copeland.

Oletettuun poliittiseen valtaan ihastuneet amerikkalaiset kristilliset vaikuttajat ovat eksyneet suoralta raamatulliselta polulta. Kristityn tehtävä ei ole edistää poliittista vastakkainasettelua. Kristitty joutuu toki arvioimaan ja arvostelemaan yhteiskunnallisiakin asioita oman arvomaailmansa pohjalta. Kristityt ovat "suolana" (Matt.5:13) siinä sopassa joka maailmassa kiehuu. Heillä on omat paikkansa ja tehtävänsä jotka eivät välttämättä liity maallisiin valtataisteluihin silloinkaan, kun kristitty toimii poliittisessa tehtävässä. He voivat antaa tukensa hyville asioille ja arvostella huonoja. On myös muistettava ettei kristittykään ole "immuuni" maallisen vallan käyttämiseen omaksi hyödykseen. Hänen tulisi myös muistaa, että maallinen politiikka ei ole "Jumalan valtakunta" -keskeistä vaan maallista vaikuttamista joka myös jakaa ihmisryhmiä.

Jos Trumpin ja häneen lumoutuneiden kristillisten johtajien tahto purkaa Johnson Amendment toteutuu, julistetaanko saarnatuoleista politiikkaa pikemmin kuin Jumalan sanaa? Ylistetäänkö niistä ihmisiä, poliittisia ehdokkaita Kristuksen ohella tai jopa sijaan?

¹ <http://www.patheos.com/blogs/susanwright/2018/08/in-white-house-meeting-with-evangelicals-trump-boasts-of-accomplishments-and-stokes-fears/>

Trumpin mielestä niin ilmeisesti tulisi tehdä: "...jos te pidätte tai ette pidä jostakin ihmisestä (ehdokkaasta) voitte sanoa: 'Tämä mies on tärkeä evankelisille, tai kristillisyydelle, tai muulle uskonnolle. Pidän tästä ihmisestä ja aion puhua siitä sunnuntaina' (saarnassa)." Trumpin mukaan saarna voisi siis olla poliittista puhetta ihmisistä - ei Kristuksesta.

Susan Wright kuvaa kuinka Trumpin vastaanotolla kristityt vaikuttajat saivat kuulla presidentin ylistävän itseään ja kuinka monet osallistujat puolestaan ylistivät häntä. Trumpin sanoin: "Teidän tukenne on ollut uskomatonta mutta en tunne siitä syyllisyyttä koska olen antanut teille paljon takaisin, koko lailla sen mitä lupasinkin... kuten yksi suurenmoisista pastoreistamme äsken sanoi: 'Itse asiassa olet antanut meille paljon enemmän mitä lupasit'. Ja se on totta." Susan toteaa Trumpin itse asiassa sanoneen: Ansaitseen teidän ylistyksenne.

Trump puhui myös järjettömyyksiä kuten: "Meillä on täällä myös suurenmoinen Robert Jeffress, hei Robert! Hän sanoi minusta: 'Hän ei ehkä ole täydellinen ihminen mutta hän on suurin johtaja kristillisyyden puolesta'." Trumpin sanoja tervehdittiin aplodein. Kukaan "johtajista" ei noussut sanomaan, että suurin johtaja kristillisyyden puolesta Trumpin sijasta on Jeesus Kristus! Susan mainitsee. "Jos nämä evankeliset johtajat puhuisivat julkisesti Trumpin avioliiton ulkopuolisia naissuhteita, solvaavaa kielenkäyttöä ja ylimielistä käytöstä vastaan he näkisivät pikaisen muutoksen hänen asenteessaan kristittyjä kohtaan."

Susan kirjoittaa: "Jos olet kristitty, tai vaikka et olisikaan, tuollaisen... pitäisi järkyttää. Trumpissa ei ole nöyryyttä eikä hienotunteisuutta. Paikalla olleet 'johtajat' ottivat vastaan kaiken hänen sanomansa koska ateria oli ylellinen ja he voivat kertoa olleensa päivällisellä presidentin kanssa." Monet paikalla olleet pastorit kävivät mikrofonin takana kehumassa Trumpia. Pastori Jack Grahamin mukaan koska "niin moni saarnaaja ja kristitty johtaja oli tilaisuudessa, uskomme Jumalan Hengen olleen myös läsnä. Puhuttiin sanaa ja sitä luettiin presidentille. Totuutta ja rakkautta jaettiin." James Dobson puolestaan kehui kuinka "presidentti puhui ensin ja kiitti meitä ylenpalttisesti saamastaan tuesta... vähintään 15 johtajaa nousi kiittämään Mr. Trumpia siitä, että hän on pitänyt vaalilupauksensa." Franklin Grahamin

mukaan "se oli hyvin erityinen ilta hyvin erityisen johtajan ja hänen vaimonsa sekä erityisten ihmisten kanssa jotka tekevät kovasti työtä kirkkoissamme ja yhteisöissämme."

Ruth Graham (Billy Grahamin tytär ja Franklin Grahamin sisko) ylisti netissä illan päättänyttä seremoniaa jossa menestysteologi Paula White antoi Trumpille julistajien nimikirjoituksilla varustetun hienon Raamatun. Puheessaan White sanoi: "On kunnia olla täällä läsnä... tämä ryhmä haluaa antaa Teille ja vaimollenne (pres. vaimosta käytetty nimitys First Lady) Raamatun jossa on yli sadan kristityn nimikirjoitukset... haluan lukea esipuheen Teille ja vaimollenne... siinä sanotaan: Ensimmäinen nainen ja Presidentti, olette aina rukouksissamme. Kiitos teille rohkeasta ja suorasukaisesta kannastanne koskien uskonnon vapautta... Historian sukupolvet muistavat teidän tuomanne suuruuden."

Susan Wrightin artikkeli jakaa monen amerikkalaisen kristityn epäilyn siitä, että nämä kristityt vaikuttajat olivat enemmän viehättyneet maallisesta vallasta kuin raamatullisesta velvoitteestaan. "Ihmiskeskeisen ja ihmistä korottavan kultin kannattaminen ei sovi sielujen voittamisen strategiaan", päättää hän.

Trump – Koores?

Toimitus

Persian kuningas Koores (Kyyros) esiintyy Raamatussa 2Aik luvussa 36 ja Esran kirjassa. Trumpia äänestäneet kristityt voidaan karkeasti jakaa kahteen joukkoon: ne, jotka äänestivät Trumpia koska hän oli ”kahdesta pahasta” se parempi vaihtoehto, ja ne jotka näkevät Trumpissa messiaanisen hahmon, Jumalan erityisesti valitseman kansanjohtajan. Jälkimmäiset lukeutuvat suurimmalta osin ns karismaattisiin uskoviin sekä uusevangeliseen kristilliseen oikeistoon. Näille kristityille poliittinen vaikuttaminen on tärkeää, koska heidät on opetettu uskomaan, että kristityn velvollisuus on vaikuttaa maailman muuttamiseksi ”kristilliseksi”. Näin maallisen vallan tavoittelu ja siinä esiintyvä eripura ja kilpailu on syrjäyttänyt raamatullisen näkemyksen uskovan asemasta. Kristitty on samalla kertaa ”uloskutsuttu” maailmasta ja tämän maailman asukas. Maan päällä hän edustaa kuitenkin toista valtakuntaa: ikuista Kristuksen valtakuntaa. Tästä hän todistaa pitämällä esillä evankeliumia, todistusta Kristuksesta kaikille niille jotka haluavat kuulla.

Tähän ”kansallinen messias” -ideaan ihastuneet kristityt keksivät Koores -yhteyden. Trumpia ei voi verrata Kristukseen mutta Koores sopii. Erään väitteen mukaan Koores mainintaa Trumpista käytti ensimmäisen kerran Israelin PM Netanyahu. Asiayhteydessä se liittyi Trumpin lupaukseen siirtää USA:n suurlähetystö Tel Avivista Jerusalemiin. Monet Trumpia äänestäneet kristityt ovat kiusaantuneet häneen liitetyistä aiheellisistakin paljastuksista. Jotkut aiemmat ”ihailijat” ovat alkaneet tajuta, ettei Trump ole ”yksi heistä” eikä ehkä sittenkään edistä raamatullista kristillistä pyrkimystä.

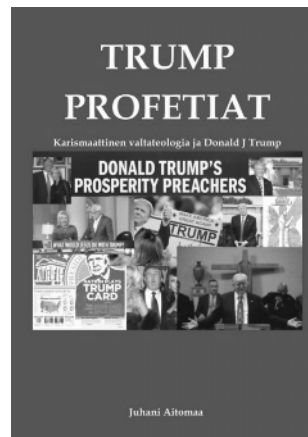
Tässä hämmennyksessä monet puolustautuvat uskoen antaneensa äänensä nykyaikaiselle ”Koores -hahmolle”. Myös monet ns kristilliset sionistit, eli kristityt jotka uskovat Jumalan siunaavan heitä koska he puolustavat ja tukevat (poliittista) Israelia, vertaavat Trumpia Koorekseen. Raamatussa kerrotaan Jumalan ”herättäneen” Persiaan kuninkaan hengen antamaan lupa juutalaisten paluulle pakkosiirtolaisuudesta takaisin Juudaan ja Jerusalemiin. Koores tunnetaan historiassa oikeudenmukaisena kuninkaana joka antoi alaisilleen vapauden harjoittaa omaa uskontoaan. Näin myös juutalaiset saivat kuninkaan suosion. Mitä uskontoa Koores itse harjoitti siitä ei ole varmaa tietoa. 2Aik.36:23 viittaa siihen, että Koores ainakin jotenkin

tunnusti juutalaisten ja ”taivaan Jumalan”. Juutalainen historioitsija Josefus kirjoittaa teoksessaan ”Juutalaisten muinaisajat”, että Koores olisi lukenut profeetta Jesajan profetian (Jes.45:1-) jossa hänen nimensä jo mainitaan. Jesaja vaikutti n 740-700 eKr., Koores taas hallitsi 576-529 eKr.

Trump liitettiin Koorekseen koska piti saada jokin raamatullinen peruste äänestyskäyttäytymiselle. Trumpin julistus koski Jerusalemin tunnustamista Israelin pääkaupunkina. Tämä nähtiin yhteydessä VT:n Kooreksen julistukseen koskien Jerusalemin ja sen temppelin jälleenrakentamista. Kuten Koores ei ollut juutalainen, Trumpinkaan ei tarvitse olla kristitty edistääkseen kristillisiä arvoja, näin ajatellaan. Trump on silti Jumalan valitsema ja Hänen aseensa Amerikan ja sitä kautta muun maailman muuttamisessa kristilliseksi. Amerikkalaisessa kristillisyydessä on jo kauan vaikuttanut harha, että maa olisi kerran ollut eräänlainen Jumalalle pyhitetty paikka. Koska tämä asema menetettiin jumalattomien hallitsijoiden ym toimesta se pitää vallata takaisin. Jokainen Raamattunsa tunteva ymmärtää tämän ajattelun harhaisuuden.

Monet amerikkalaiset kristityt jakavat silti myös toisenlaisen ajatuksen, josta Roger E Olson kirjoittaa Patheos -sivustolla: ”Henkilökohtaisesti uskon pres. Trumpin välittävän vain vallasta. En ole kuullut (häneltä) mitään todellista periaatetta paitsi ”tehdään Amerikka jälleen suureksi” (joka sisältää ajatuksen: 'ja minut myös'). Epäilen suuresti, että hän manipuloi puolelleen asettautuneita konservatiivisia kristittyjä ja tarvittaessa kääntyy heitä vastaan jos nämä eivät sovi hänen valtapyrimyksiinsä.”

Trump profetiat -kirja käsittelee Trumpista ja Amerikasta esitettyjä amerikkalaisia profetioita. Kirjasta käy selvästi ilmi, että nämä profetiat eivät ole raamatullisia eivätkä Jumalan hengestä syntyneitä.

Kirjaa voi tilata os.
Näkökulmajulkaisut,
Viskurintie 7, 37500
Lempäälä

Spostin kautta
nakokulma@nakokulma.info
H. 6,50 e + postim.

Myös sähköinen pdf kirja
tilattavissa ja ladattavissa
nettisivulla
www.nakokulma.info
H. 5,50 e

Lutherin tunkio

Lähde: James R White (The Roman Catholic Controversy, 1996)

Martti Luther piti vahvoista vertauksista. Kun katoliset ja protestantit puhuvat vanhurskauttamisesta, Lutherin ”lumen peittämä tunkio” -vertaus tulee yleensä esiin. Vertauksessaan Luther esitti, että me ihmiset olemme tunkio, olemme vastahakoisia Jumalan sanalle ja syntisinä kelvolliset vain tuomiolle. Vanhurskauttaminen on kuin lumisade joka peittää tunkion. Tunkio on silti tunkio mutta se mikä ennen näytti Jumalan silmiin pahalta näkyy nyt puhtaan valkoisena.

Luther pyrki tässä osoittamaan eron vanhurskauttamisen ja pyhittämisen välillä. Vanhurskauttaminen ei muuta tunkiota miksiäkään muuksi: se peittää tunkion joka luonnostaan on vastenmielinen. Tämän jälkeen alkaa pyhittämisen prosessi jossa tunkiota muutetaan. Lutherin mukaan olemme yhtä aikaa pyhiä ja syntisiä. Tunkio on edelleen tunkio vaikka puhtaan valkoisen lumen peitossa. Samalla tavoin uskova ei itsessään muutu vanhurskauttamisessa vaan on edelleen syntinen jonka synnin ”toisen vanhurskaus” peittää. Toinen vanhurskaus on tietenkin Kristuksen ansio edestämme.

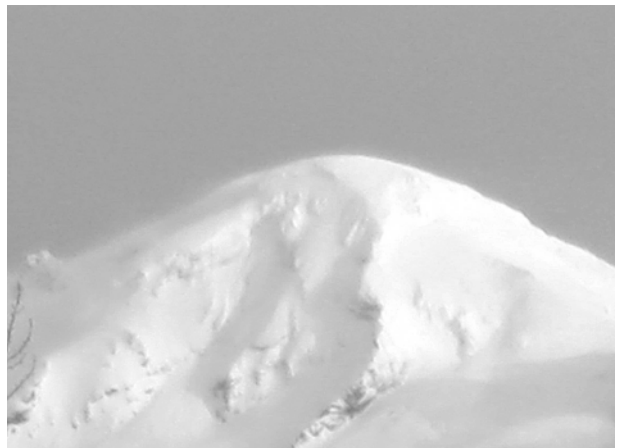
Katolisen uskonnon puolustajat näkevät asian eri tavoin. ”Jumala ei tietenkään jätä meitä vain lumen peittämiksi tunkioiksi”, he sanovat. ”Silloin vanhurskauttaminen jäisi vain oikeudelliseksi kuvitelmaksi, tyhjiksi sanoiksi ilman merkitystä.” Harvoin he myöntävät, että Luther liitti vertauksen vanhurskauttamisen ja pyhittämisen eroihin. Hän ei kieltänyt etteikö Pyhä Henki toimisi uskovan elämässä hänen pyhitykseen. Hänen tarkoituksensa oli osoittaa, että mikään mitä me teemme tai olemme ei tee meistä Jumalalle kelpavia. Me kelpaamme Jumalalle ainoastaan Vapahtajamme Kristuksen vanhurskauden tähden. Hän on tunkiomme peittävä valkoinen lumi.

Rooman kirkon näkökulmasta vanhurskauttaminen muuttaa tunkion kultakasaksi joka miellyttää Jumalaa. (Katolinen oppinut) Karl Keating sanoo vanhurskauttamisesta: ”Sielu... miellyttää Jumalaa ja se ansaitsee taivaan koska nyt se on hyvä.” Tällainen näkemys on toki paljon miellyttävämpi kuin Lutherin vertaus. Mutta se on myös vaarallinen ja sen Luther hyvin ymmärsi. Roomalaisessa uskonkäsityksessä kultakasa voi muuttua äkkiä takaisin tunkioiksi anteeksiantamattoman synnin vuoksi. Kultakasa voi arvokkuudessaan heiketä anteeksisaatavien syntien vaikutuksesta ja jos katumusharjoituksia ei suoriteta.

Kultaisen kasan kiiltoa täytyy ylläpitää kaiken aikaa omin teoin, ei vetoamalla Kristuksen ansioon. Kärsimykset maan päällä ja kiirastulessa puhdistavat tätä kultakasaa edelleen.

Roomalaiskatolinen uskova on jatkuvassa epävarmuudessa Jumalan armon suhteen. Kultakasa itse ei oikeastaan voi koskaan olla varma onko se nyt kultaa vai tunkiojätettä. Lutherin mukaan Jumala hyväksyy tunkion koska sen peittää puhdas lumi, Kristuksen kautta tuleva vanhurskaus. Rooman kirkon mukaan se ei riitä ilman ihmisen omaa osuutta, omia tekoja.

Monelle on vaikea pala ymmärtää se, että meidän vanhurskautemme on toisen, eli Kristuksen aikaansaama tila Jumalan edessä. Hän aikaansai täydellisen anteeksiannon synnistä ja Hänen täydellinen vanhurskautensa, Hänen puhdas elämänsä luetaan nyt meidän ansioksemme. Tämä totuus on vastakkainen luonnollisen ihmisen uskonnolliselle mielelle. Meillä ei pelastuksen suhteen ole mitään omaa, ei mitään kerskattavaa, ei mitään Jumalan eteen tuotavaa paitsi Kristuksen ansio edestämme. Tämä on evankeliumi eikä mikään muu voi meitä pelastaa.

Äärikarismaatikko Bonnke kävi (taas) "sytyttämässä Suomea"

(Hagin Saalem srk:n mainoksen mukaan: <https://saalem.fi/jumala-on/>)

Reinhard Bonnke on ollut jo kauan erityisesti Suomen helluntailiikkeen (nyk. -kirkon) suosiossa. Jostakin syystä Bonnkea kuvataan terveenä sananjulistajana vaikka hän "kaveeraa" karismaattisen liikkeen väärin profettojen ja menestysteologien kanssa. Mies on esiintynyt samoissa konferensseissa mm Benny Hinnin, Bill Johnsonin, Lou Englen, Todd Whiten ym kanssa. Roger Oakland kirjoitti yli 10 vuotta sitten sivustollaan "Understand The Times":

Nigerian ihme

Jos et ole kuullut "Nigerian ihmeestä", niin tulet kyllä kuulemaan. Kristityt kaikkialla maailmassa puhuvat yhdestä historian ihmeellisimmistä "herätyksistä". Ihmiset kokoontuvat Kristuksen nimessä sadoin tuhansin. "Merkit ja ihmeet seuraavat yksinkertaista evankeliumin julistusta", monet sanovat. Voisiko tämä olla se suuri herätys, jota "Uuden Viinin Liike" on ennustanut? Vai onko olemassa mahdollisuus, että maailmaa valmistetaan Raamatussa mainitulle lopulliselle suurelle petokselle?

Christianity Today -lehden artikkeli "Come and Receive Your Miracle" (Tule ja ota vastaan sinun ihmeesi) 5.2.2001, antaa mielenkiintoisen kuvan Nigerian "herätyksestä". Artikkelin johdanto julistaa: "Saksalaisen evankelista Reinhard Bonnken suuret parantamis- ja evankelointikokoukset lyövät ennätyksiä, mutta varsinaiset lähetyssaarnaajat sanovat, että opetuslasten laatu, eikä yleisön määrä, on avain nigerialaisten saavuttamiseksi." Samalla kun on ilmeistä, että "ihmekokoukset" vetävät suuria joukkoja, niin Bonnken tyyli ei kuitenkaan tee vaikutusta kaikkiiin ihmeisiin uskoviin. Bonnken kokouksissa on usein yli puoli miljoonaa osanottajaa. Eräässä tilaisuudessa hän huusi: "Jeesus on Nigerian pelastaja. Koko Nigeria on menossa taivaaseen."

Samalla kun valtavat joukot ovat vahva osoitus, että monet ovat kiinnostuneita kokouksista, niin kuinka moni yleisössä ymmärtää evankeliumin? Johdetaanko ihmismassoja Jeesuksen Vapahtajan luokse, vai houkutellaanko heitä ihmeillä, jotka liitetään Hänen nimeensä? Vaikka Bonnke voi olla vilpittön pyrkimyksessään nähdä kaikki nigerialaiset pelastetuina, niin on olemassa mahdollisuus, että hänet on petetty. Hän sanoo, että ollessaan nuori lähetyssaarnaaja Lesothossa Etelä-Afrikassa Pyhä Henki antoi hänelle näyn. Bonnke sanoo nähneensä koko Afrikan

mantereen pestynä Jeesuksen veressä. Charisma -lehden toukokuun 2002 numero auttaa meitä paremmin ymmärtämään nigerialaisen herätyksen luonnetta. Artikkelin "Nigerian ihme" mukaan huomioitsijat sanovat, että Jumala on nostamassa armeijan evankelioimaan maanosaa.

Tämä idea ei ole uusi. Vuonna 1948 North Battleford'issa, Saskatchewan'issa perustettu Myöhäissadeliike (Latter Rain Movement), kutsui esiin "voiman" saaneiden uskovien armeijaa. Ennustettiin, että koko maailma kristillistettäisiin näiden itsensä asettamien Jumalan soturien kautta, joita on usein sanottu Joelin armeijaksi. Armeija meni joksikin aikaa maan alle, mutta on nyt taas täydessä voimassaan. Eräs lausunto sanoo: "Samalla, kun Nigerian seurakunnat kasvavat, monet niistä saarnaavat tuontisanomaa, joka keskittyy rahaan. He lainasivat sen Yhdysvalloista." Lisäkommentti vahvistaa, että on todella syytä huoleen: "Ei ole epäilystä, että Nigeria on ollut otollinen maaperä amerikkalaiselle uskonsanan sanomalle. Kenneth Hagin vanhemman opetukset parantamisesta ja menestyksestä ovat levinneet laajalle Nigeriassa vuodesta 1970 lähtien osittain nigerialaisen megakirkkojohtaja Benson Idahosan kautta. Kenneth Copeland, Jerry Savelle, John Avanzini ja monet muut saarnaajat, jotka ovat erikoistuneet menestys-sanomaan, ovat saaneet valtaisan kannatuksen tässä afrikkalaisessa maassa."

Samalla kun merkkien ja ihmeiden liikkeen kannattajat Nigeriassa väittävät Jumalan toimivan, on monia, jotka epäilevät "herätystä" sanoen, että se voi olla harhaopin saastuttama. He sanovat, että "monet pastorit ovat omaksuneet amerikkalaisen kuuluisuus-kristillisyyden (celebrity Christianity) - jonka sankareita palvova patriarkaalinen afrikkalainen kulttuuri on innokkaasti hyväksynyt. Ihmiset seuraavat johtajiaan ennemmin kuin Jumalaa." Eräs tiedottaja on sanonut: "Tiedän seurakuntia, jossa he eivät rukoile puolestasi alttarilla, ellet ensin anna rahaa. He opettavat, että sinun täytyy antaa siemenraha ensin saadaksesi minkäänlaista siunausta."

Raamatun vastaus

Monet sanovat, että globaalinen "merkkien ja ihmeiden" ilmeneminen on olennaisen tärkeää, jotta evankeliumi leviäisi maailmanlaajuisesti. Muutamien viimeisten vuosikymmenien ajan kokemuksiin

perustavat kristityt ovat kannattaneet sellaista evankeliointia, joka vaatii ennakoedellytyksenä "kristittyjen yhteyttä". He sanovat, että yhteys Kristuksen nimessä saa aikaan ihmeet, jotka liitetään Kristukseen. Tämä menetelmä, joka paremmin tunnetaan "voimaevankelointina" (power evangelism), on rakennettu olettamukselle, että väitetyt merkit ja ihmeet saavat aikaan kääntymykset Kristuksen puoleen, jotka tarvitaan tuomaan Jeesuksen Kristuksen toinen tulemus. Huolellinen Raamatun tutkiminen kuitenkin osoittaa, että ennen kuin Jeesus palaa maan päälle, on oleva aika, jolloin pitäisi olla varuillaan merkkien ja ihmeiden suhteen. Jeesus sanoi, että merkit ja ihmeet tuona aikana olisivat petollista lajia. Myös Paavali varoitti sellaisista ylliluonnollisista ilmiöistä osana suurta harhaa, joka tulisi pettämään monet ja valmistamaan tien Antikristukselle.

Jeesus antoi myös varoituksen koskien uskoa, joka ensisijaisesti keskittyy ihmeisiin. Hän sanoi, että monet petettäisiin ja viettäisivät ikuisuuden helvetissä. Vaikka he olivat kokeneet ylliluonnollisia ilmiöitä Hänen nimessään, he eivät koskaan olleet ymmärtäneet yksinkertaista evankeliumia. Toisessa tilanteessa Jeesus varoitti merkkien ja ihmeiden etsimisen vaaroista. Hän sanoi: "Miksi tämä sukupolvi vaatii merkkiä? Totisesti minä sanon teille: tälle sukupolvelle ei anneta merkkiä", Matt.8 luku. Myöhemmin samassa luvussa Hän teki selväksi seuraajilleen, että heidän pitäisi ymmärtää Hänen seuraamisensa todellinen syy. Hän julisti: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratko minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen." On ilmeistä, että Jeesus pani hyvin suuren painon evankeliumin ymmärtämiselle. Hän ei näyttänyt kannattavan ajatusta, että ihmisten pitäisi etsiä häntä yksin merkkien ja ihmeiden vuoksi. Kumpi on siis tärkeämpää - parantua, sitten myöhemmin kuolla ja mennä helvettiin vai ymmärtää evankeliumi ja elää ikuisesti?

Vielä yksi esimerkki Raamatusta, joka vahvistaa, että Jeesus ei halunnut, että ihmiset seuraisivat Häntä ihmeiden vuoksi. Vaikka Jeesus on aitojen ihmeiden Jumala ja on totta, että merkit ja ihmeet seuraavat evankeliumin saarnaa, niin ihmiset eivät saa seurata ihmeitä ihmeiden vuoksi. Heidän täytyy ymmärtää evankeliumi. Jos he eivät sitä ymmärrä, niin on suuri petoksen mahdollisuus Kristuksen nimessä. Joh. 2:23-25 sanoo: "Mutta kun hän oli Jerusalemissa pääsiäisenä, juhlan aikana, uskoivat monet hänen nimeensä, nähdessään hänen tunnustekonsa, jotka hän teki. Mutta Jeesus itse ei uskonut itseänsä heille, sen

tähden että hän tunsikaikki eikä tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä ihmisessä on." Minusta näyttää, että perustuen siihen, mitä Jeesus on sanonut ja Hänen Raamattuun kirjoitettuihin tekoihinsa, niin merkit ja ihmeet ovat toissijaisia aidon evankeliumin saarnan rinnalla. Eikö meidän pitäisi panna painoa sille, mitä Jeesus on sanonut ja tehnyt? Mitä tulee merkkeihin ja ihmeisiin väitetyn Nigerian herätyksen taustalla, niin kuinka voimme tietää varmasti ovatko nämä raportoidut ihmeet aitoja vai väärennetyjä? Pelastuvatko massat, vai voisiko tämä olla tulevan, monia helvettiin vievän petoksen esinäytöstä?

Ennen johtopäätöksen tekemistä olisi tärkeää tarkistaa tosiasiat. Muista, että tie helvettiin on lavea ja monet ovat ne, jotka sitä vaeltavat. Samalla kun tie taivaaseen on kaita, niin on mahdollista vaeltaa tätä tietä, jos ymmärtää evankeliumin. Ja lopuksi on yksi asia, jonka voimme tietää varmasti. Evankeliumi on pääsylippu taivaaseen, eivät ns merkit ja ihmeet. Tietysti aika näyttää, kuka oli oikeassa, kuka väärässä. Siihen saakka muistakaamme, että väärässä olemisen seuraukset ovat hyvin vakavat. Iankaikkisuus on pitkä aika viettää helvetissä, eikä sieltä ole toista tilaisuutta paeta.

Lisää aiheesta mm

<http://www.kristitynfoorumi.fi/heratys1.htm>
(myös osat 2 ja 3)

Suomalaisille kristityille halutaan edelleen todistella Bonnken "armoitus" pitämällä esillä jo useita vuosia sitten vääräksi todistettua ja Bonnken markkinoimaa Jean Neilin "ihmeparantumista":

https://www.patmos.fi/blogi/kirjoitukset/245/ihmeparantumisen_kokenut_jean_neil_tietaa_itse_jeesus_on_sama_tanaankin! Kun ilmeni ristiriitaisuuksia ja Bonnkea kehoitettiin poistamaan tai korjaamaan siitä esittämänsä väitteet, hän ei tehnyt niin.

Entä miksi Bonnke -ym "parantajiin" uskovat eivät kyseenalaista näiden toimintaa heidän suurissa "parantamiskokouksissaan"? Niissä ihmisiä on jopa kuollut tungoksessa. Esim. vuonna 1999 Nigeriassa Bonnken suuressa konferenssissa kuoli tungoksessa 14 ihmistä. Tungoksessa kuolleen pienen lapsen vanhemmat yrittivät epätoivoisesti saada kuolleen lapsensa "ihmeidentekijä" Bonnken rukoiltavaksi jotta tämä olisi herättänyt lapsen kuolleista. Bonnken luo he eivät päässeet eikä siitä enää mitään hyötyä olisi ollutkaan. Tällainen toiminta on valheellista heikkojen ihmisten hyväksikäyttämistä ja manipuloimista.

Synti, kärsimys ja pelastus vihasta

Juhani Aitomaa

Kärsimys on tässä maailmassa todellista ja esillä olevaa. Sitä on kaikkialla ja se on moninaista. Kohtaamme sen päivän uutisissa ja meillä on tuttuja tai läheisiä joita kärsimys koskettaa. Kärsimys tuottaa ahdistusta ja ahdistus on kärsimystä. Jossakin vaiheessa elämäänsä jokainen kokee sitä. Kärsimys on keskeisesti läsnä myös Raamatussa jonka sanoma on, että Jeesus kärsi meidän syntimme sovituksiksi. Monet ihmiset jotka eivät tunnusta Jeesusta ja Hänen tekoaan todistelevat itselleen, että Jumalaa ei ole olemassa koska maailmassa on niin paljon kärsimystä. Maailman kärsimys ei kuitenkaan ole mikään todiste Jumalan olemassaolosta vastaan. Päinvastoin: kärsimys on yksi vahva todistus Jumalan olemassaolosta ja siitä, että Hän ilmoittaa itsensä meille sanassaan Raamatussa.

Ihmiskunnan ja yksityisen ihmisen kärsimys, mistä syystä tahansa, on synnin tulosta. Ilman synnin pahuutta ei olisi kärsimystäkään. Raamattu kertoo lyhyesti kuinka ensimmäinen luotu ihmispari lankesi syntiin (1Moos.3 luku). Synti oli tottelemattomuus Jumalan käskylle olla syömättä ”hyvän- ja pahantiedon puusta” (1Moos.2:17). Ihminen valitsi olla uskomatta Luojaansa antaen periksi halulle tulla Jumalan kaltaiseksi tiedossa ja taidossa (1Moos.3:5). Ihmisen houkuttelija syntiin oli ”käärme”, jonka Raamattu muualla selittää olevan jo aiemmin langennut enkeliruhtinas Lusifer, (mm. Hes.28:13-19, 2Kor.11:3, Ilm.12:9). Perimmältään synti oli ja on Jumalasta luopuminen.

Raamattu antaa ainoan, selvän ja loogisen selityksen ihmiskunnan kärsimykselle. Toki silti meille jää kysymyksiä joihin emme osaa vastata emmekä saa kaiken kattavaa selitystä tässä ajassa. Syy siihen on, että lankeemus kyllä toi meille tiedon siitä mikä on oikeaa ja mikä väärää, mikä hyvää ja mikä pahaa, mutta se ei tehnyt meistä Jumalan vertaisia tiedossa eikä taidossa. Kaiken lisäksi synti toi mukanaan kuoleman, josta Jumala varoitti (1Moos.2:17). Syntinen ihminen haluaa edelleen, kuten ensimmäinen ihmispari paratiisissa, piiloutua Jumalalta (1Moos.3:8). Siksi hän keksii kaikenlaisia perusteluja ja tekosyitä puolustelemaan synnin harjoittamista. Monella on kuvitelma, että elämä päättyy kuolemaan mutta sen jälkeen ei enää ole mitään. Toisaalta suuri osa eri uskontojen ihmisistä uskoo elämään kuoleman jälkeen mutta se pitää ansaita omilla teoilla. Heille on vieras

ajatus, että joku toinen voisi kantaa kaiken vastuun synnistä ja sen sovituksista.

Miksi Jumala salli ihmisen langeta? Usein esitetty vastaus on, että Jumala ei luonut ”robottia”, tahdotonta olentoa. Ajatus johtaa siihen, että nyt ihminen joutuu oman kokemuksensa kautta kokemaan onko Jumalan sana totuus vai onko jotain muuta totuutta. Maailman historia on pohjimmiltaan sotaa, väkivaltaa ja kärsimystä. En tarkoita etteikö maailmassa olisi myös hyviä hetkiä, kauneutta ja iloa. Maailma on Jumalan luoma ja Hänen kädenjälkeensä voimme tutkia ja ihailla. Mutta kuten Raamattu toteaa useissa kohdin, ihminen saa aikaan tuhoa ja hävitystä. Yleismaailmallinen elinympäristön saastuttaminen on tästä hyvä esimerkki jatkuvista sodista ja kriiseistä puhumattakaan. Sananlaskujen kirjoittaja sanoo puhuessaan vääryydestä, 3:18: ”Minä sanoin sydämessäni: Ihmislasten tähden se niin on, jotta Jumala heitä koetteli ja he tulisivat näkemään, että he omassa olossaan ovat eläimiä.”

Ateismi perustaa evoluutioteoriaan, jota monet etenkin länsimaiden ihmiset pitävät tieteellisenä faktana. Eläinlaji ihminen on kehittynyt pitkän ajan kuluessa monenlaisten sattumien kautta siksi mitä nyt on. Puhuttaessa evoluutiosta sana ”teoria” jätetään usein pois. Annetaan ymmärtää, että teoria olisi jo vedenpitävästi todistettu tosiasia. Tätä satua luetaan lapsille jo pienestä pitäen kouluissa. Jumalalta piiloutuva ihminen haluaa olla mieluummin eläin kuin luotu ja syntiin langennut olento. Historian kuluessa olemme ihmiskuntana ajautuneet yhä kauemmas ja kauemmas Jumalan kieltämisessä. Maailmassa kristityiksi itseään nimittävä ihmisryhmä ei sekään ole pysynyt ”sanassa ja totuudessa” vaan Jumalan ilmoitusta selitetään ja selitellään monin eri tavoin pyrkimyksenä estää ”konflikti” maailman kanssa. Käärmeen kysymys ”onko Jumala todellakin sanonut?” on jäänyt elämään ja jatkaa eksyttämistään.

Omassa viisaudessaan monet kristityiksi itsensä katsovat ottavat oikeudekseen selittää ja muuttaa Jumalan sanan merkitystä silloin, kun sen katsotaan asettuvan liiaksi maailmassa valtaa pitävää käsitystä vastaan. Näitä ovat mm monet moraaliin, kuten sukupuolikäyttäytymiseen, aborttiin ja avioliittoon liittyvät käsitykset. Jumala sanoo Jes.55:8-9: ”Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitani, sanoo Herra. Vaan niin

paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.” Jos Jumalan sana tuntuu liian vaativalta tai rajoittavalta, kyse on ihmisessä, myös kristityssä, edelleen olevasta synnin mielestä joka kaiken aikaa haluaisi elää ja olla erossa Luojusta. Ihmisen käyttäytymistä koskevat ohjeet Raamatussa ovat kuitenkin häntä itseään suojelevia. Jumalan tarkoitus ihmistä kohtaan on tässäkin tapauksessa hyvä mutta pahuudessaan ihminen kieltää hyvän itseltään.

Jumala antoi ihmiselle vapauden valita Hänen ilmoituksensa tai sen huomiotta jättämisen välillä. Ihmisen vapaudesta valita on esitetty monenlaisia näkemyksiä. Jonkun näkemyksen mukaan kaikki on edeltämäärättyä eikä siihen voi itse vaikuttaa, toisen mukaan taas ihminen voi edelleen valita ja vaikuttaa kohtaloonsa. Miksi joku uskoo ja pelastuu – miksi toinen ei usko? Edellä oleva Jesajan sana vastaa tähänkin kysymykseen. On seikkoja joista emme voi tehdä oppia koska asian lopullinen laita on vain Jumalan tiedossa. Siksi on viisasta pitäytyä siihen, mitä Raamattu selvästi ilmoittaa. Ei ole väärin pohtia muitakaan asioita kun pidetään mielessä, että oma käsityksemme saattaa olla puutteellinen.

Kristityn tulee siksi pitäytyä ennen muuta siihen, mitä Raamattu ilmoittaa pelastuksesta. Pelastumme vain ja yksin Jeesuksen sovitustyön ansiosta. Hän sovitti kaiken ihmiskunnan pahuuden ja synnin. Mutta sovitus astuu voimaan vain jos otamme tämän Jumalan lahjan vastaan. Monesti tässä yhteydessä käytetään ilmaisua ”tehdä parannus”. Tämä ilmaisu ei kuitenkaan tee täyttä oikeutta sille mistä on kysymys. Pahimmillaan se voi johtaa lakikeskeiseen kristillisyyteen, jossa ihminen kuvittelee omin voimin pääsevänsä tilaan jossa ei enää ”tarvitse tehdä parannusta”. Voi myös olla, että joku on kokenut itsensä niin huonoksi ettei kykene ”parannuksentekoon” ja siksi usko jää vieraaksi.

Ihmisen vastaus Jumalan sovitustekoon on olla samaa mieltä Hänen kanssaan. Se on raamatullinen ”parannuksenteko”. Uskon, että Jumala on kaikessa oikeassa. Uskon, että olen täysin langennut ja syntinen omassa olossani. Uskon, että olen synnin tähden tuomittu kadotukseen, iankaikkiseen eroon Jumalasta. Uskon, että Jumala hyvydessään ei halua minun joutuvan eroon Hänestä. Uskon, etten

itse voi kuitenkaan omin saavutuksin ja teoin tulla Jumalan hyväksymäksi. Uskon Hänen ilmoituksensa mukaan, että Hän itse valmisti minulle sovituksen jonka kautta Hän hyväksyy minut. Uskon, että tuo sovitus on saatu Jeesuksen Kristuksen sovitustyön kautta ristillä ja Hänen ylösnousemuksensa kautta. Uskon, että Jeesuksen kärsimys maan päällä ja ristillä sovitti oman syntisyyteni ja Hänen ylösnousemuksensa avasi minulle tien iankaikkiseen elämään Jumalan yhteydessä. Kuten Jumala valmisti vaatteet ja peitti niillä ensimmäisen ihmisparin häpeän (1Moos.3:21), Kristus on meidän vaatteemme joka peittää synnin luonnon häpeän Jumalan edessä.

Kuten syntiinlankeemuksen jälkeen, Jumala hyvydessään ei ole vielä kukaan jättänyt ihmiskuntaa. Edelleen Hän kulkee ja huutaa: ”Missä olet?” (1Moos.3:9). Siellä missä vielä tunnetaan oikeaa jumalanpelkoa voidaan vastata Hänen kutsuunsa. Mutta jos tarjoamme itseämme Pyhälle Jumalalle ilman Kristuksen tekoa puolestamme, saamme osaksemme vain vihan ja kadotustuomion synnin tähden. Jumalan vihasta ei tänä aikana paljon puhuta eikä varoiteta. Se on kuitenkin yksi osa Hänen täydellistä oikeudenmukaisuuttaan siinä missä Hänen rakkautensaakin. Joh.3:36: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.” Room.1:18: ”Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa.” Danielin kirja, evankeliumit ja Ilmestyskirja puhuvat erityisesti ”vihan ajasta” tai ”suuresta ahdistuksesta” joka ihmisen ajan lopulla kohtaa koko maailmaa synnin tähden. Jeesukseen turvaaville kuuluu kuitenkin sana 1Tess.5:9: ”Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.”

Augsburgin valtiopäivät

Ote A. Meurmanin kirjasta: Martti Luther, elämäkerta, 1901

Valtiopäivät olivat käsketyt kokoontumaan Augsburgiin 1530... pitikö evankeelisten ruhtinaiden ollenkaan lähteä heille selvästi viritettyyn ansaan? Muutamat, maakreivi (Filip Jalomielinen) niiden joukossa, neuvoivat olemaan lähtemättä. Luther kehoitti lähtemään ja se neuvo pääsi voitolle. Luther omalla tavallaan rakensi hänkin sota-joukkonsa. Tältä ajalta on hänen yhtä jalo kuin vahvauskoinen virtensä:

"Jumala onpi linnamme". Sillä hetkellä ei ollut tyhjää sana eikä pelkkää kerskausta se: "jos vaikka henkemme, osamme, onnemme, he veisi viekkaasti, jää meille kuitenkin Jumalan valtakunta". Mitä vakavin tosi oli kyllä edessä, ja saman Jumalan suojassa lähtivät ruhtinaat seurassaan Luther ja Melanchton, matkalle Augsburgiin. Mutta Luther kiellettiin tulemasta itse kaupunkiin; ei tahdottu enää toistaa suurta tapausta Wormsissa (valtiopäivät Wormsissa 1521, jossa Luther tuomittiin, mutta vaaliruhtinas Fredrik Viisas järjesti hänet Wartburgin linnaan turvaan). Hänen täytyi asettua likeiseen Koburgin linnaan valvojana ja neuvonantajana...

Mitä evankeelisten oikeastaan piti Augsburgissa tehdä? Voimaa heillä ei ollut, oikeutta eivät voineet odottaa... Tehtävä uskottiin Melanchtonille... Tavattomalla hienoudellaan osasikin Melanchton suorittaa arkaluontoisen työnsä. Hän loi sen maailmanhistoriallisen asiakirjan, joka on tunnettu Augsburgin tunnustuksen nimellä, johon vastaisissa riidoissa aina vedottiin, ja joka on koko luterilaisen kirkon tunnustuskirjaksi hyväksytty... Protestanteilla oli kyllä syytä levottomuuteen. Kerrottiin keisarin (Kaarle V) lausuneen: "En piittaa ruhtinaista mitään, menettelen mieleni mukaan", ja hänen huoviensa röyhkeys ja väkivalta näkyi antavan tukea pahimmille aavistuksille. 15 p. kesäkuuta saapui vihdoinkin keisari, mutta kaikkien ihmeeksi esiintyi hän varsin ystävällisenä. Väkivallan politiikasta oli hetkeksi luovuttu; aiottiin koettaa, eivätkö houkutukset ja mielistelet auttaisi...

Se teki ruhtinaiden aseman vaikeaksi, mutta sittenkin vastasi aina uhkarohkea maakreivi: "ennen kuin sallin ottaa minulta Jumalan sanan, ja ennen kuin kiellän Jumalani, polvistun Teidän Majesteettinne eteen ja annan pääni katkaista."... Valtiopäivien juhlallinen avaus tapahtui kesäkuun 20 p:nä... Siinä tuli vaaliruhtinaan käydä etupäässä, ja tosikristittynä valmisti hän itsensä siihen hartailla jokapäiväisillä rukouksilla. Hän oli kieltänyt tarttumasta miekkaan, hänen täytyy siis vedota korkeampaan suojelukseen. Vapautuaksensa tuskallisesta asemastaan, toivoi hän, että uskonnonriita ensin otettaisiin esille. Mutta katolilaisilla oli toiset tuumat...

Uskontunnustuksen esille tuominen määrättiin kesäkuun 24 p:ksi. Sitä ennen oli se allekirjoitettava, Melanchtonin mielestä ainoastaan teologien toimesta. Mutta vaaliruhtinas sanoi: "minä tahdon, kruunustani huolimatta, tehdä mitä oikeaa on, tahdon tunnustaa Herraa". Toinen ruhtinas sanoi: "Olen eläessäni suorittanut monta matkaa muiden mieliksi; nyt, jos Herrani Jesuksen kunnia sitä vaatii, olen valmis panemaan matkalle henkeni ja varani, ja kurottamaan käteni ottaakseni kuolemattoman kruunun ijankaikkisuudessa." Uskoninnostus oli ruhtinaissa yleinen. Kaupungeista allekirjoittivat ainoastaan Nürnberg ja Reutlingen. Kun muut maallikot olivat näin mielessään rohkeat, oli sitä vastoin Melanchton tuhannessa tuskassa. Hän hyöri kaikkialla ja hiipi paikasta paikkaan rakentaaksensa sovintoa, hän näki ainoastaan vastustajien ylimielisyyden; mutta Lutherin voitonvarmuutta ja evankeelisten yleistä alttiiksi antamista, niitä hän ei

nähty. Katoliset syyttivät häntä petollisuudesta, evankeeliset arkuudesta ja häilyväisyydestä.

Lutherilla oli täysi työ häntä tukiessa ja rohkaistessa. Hän kirjoitti kerran: "Minä vihaan suuresti sinun syviä huoliasi, jotka sinua kalvavat. Jos asiamme on väärä, hyljätäkäämme se, jos se on oikea, miksi teemme hänet, joka on käsenyt meitä pelkäämättä lepäämään, valehtelijaksi hänen omiin lupauksiinsa nähden. Kristus elää ja hallitsee, mitä siis pelkää. Saatana ei voi enempää kuin tappaa meitä." Kesäkuun 24 p. kokoontuivat valtiosäädyn uskontunnustuksen kuulemista varten. Mutta sitä koettivat katoliset estää. Muita asioita otettiin esille, ja kun ne vihdoinkin olivat suoritettut, vastattiin keisarin puolesta, että jo oli liian myöhäinen aika. Oli kylläksi, että tunnustus jätetään kirjallisesti. Tarkoitus oli tietysti, että asiakirja kaikessa hiljaisuudessa pistettäisiin viheriäisen veran alle. Mutta siihen eivät evankeeliset ruhtinaat voineet suostua. Ne olivat tulleet julkisesti koko maailman edessä tekemään selkoa uskostansa, ja sitä vaativat he nyt. Siihen vihdoinkin antoi keisari myönnytyksensä.

Seuraavana päivänä oli kokous määrätty pidettäväksi ei valtiosalissa vaan linnankirkossa, johon mahtui tuskin parisataa henkeä... Vaaliruhtinaan kansleri Bayer luki nyt evankeelisten jalon emansipatsioonikirjan kaikuvaalla äänellä... Ensimmäisen hämmästyksen jälkeen ryhtyivät katoliset uusiin vehkeisiin. Aavistaen sitä, kehoitti Luther evankeelisiä kohta lähtemään pois Augsburgista. Hän syystä pelkäsi, että opinkappaleet lykätään syrjään poliittisen rauhan tähden, silloin kuin lujuus oli ainoa pelastus. "Kaiketikin asetetaan meitä vastaan taas keisarin tuomio", kirjoitti hän rohkaisevasti Melanchtonille. "Kristus tulee, ja kenenkä oikealla kädellä? Ei suinkaan keisarin, vaan itse Jumalan. Älä pelkää. Kristus on kaikkien kuningasten kuningas ja kaikkien herrojen herra. Jos hän tämän arvonsa menettää Augsburgissa, niin menettää hän sen koko maailmassa." Niin Luther...

Melanchton tuskaili. Tinkikäämme! Tyytykäämme vaan siihen, että kalkki myönnetään maallikoille ja että papit saavat naida. Sillä perustuksella ryhtyi hän uudestaan sovinnon hieromiseen. Kuinka pitkälle hän oli menossa näkyy hänen kirjeistään paavin legaatile, jonka kanssa hän pyysi saada yksityisesti neuvotella. "Ei yksikään opinkappaleemme poikkeaa romalaisen kirkon opista; me kunnioitamme roomalaista piispaa... kunpa vaan hän ei hylkää meitä. Jumalan avulla jäämme Kristukselle ja roomalaiselle kirkolle uskollisiksi"... Luther oli epätoivon partaalla. Kaikki uhrataan valtiollisen rauhan tähden, ja oppi syrjäytetään. Mutta Jumala löi taas katoliset sokeudella. Ollen näin kaikin puolin voitolla päättivät he olla mitään vähintäkään myöntämättä. Protestantit vihdoinkin huomasivat, etteivät

muut myönnytykset kuin ehdoton alistuminen tuottaisi toivottua rauhaa. Pitkällisen työn perästä valmistui katolisen valiokunnan vastaus protestanttien uskontunnustukseen. Se olikin koko paksu kirja. "Huonot kirvesmiehet tuhlaavat paljon aineita", sanoi Luther. Mutta se oli siksi törkeä, ettei keisarikaan voinut sitä hyväksyä. Ruvettiin korjauksiin. Sillä aikaa koetettiin taas uhkauksilla ja lupauksilla vaikuttaa vaaliruhtinaaseen. Häinkin sai kestää taistelunsa maailman houkutuksia vastaan. Mutta hän voitti. "Jumala on tehnyt minun, raukan, vaaliruhtinaaksi; heittäydyn hänen helmaansa, tehkään minulle tahtonsa mukaan", sanoi hän.

Katolisten korjattu vastaus luettiin valtiosäädyn Elokuun 3 p:nä. Keisari ilmoitti pfalzkreivin kautta, että hän huomasi vastauksen evankeliumin mukaiseksi, jonka vuoksi hän vaati protestantteja luopumaan erehdyksistään, muutoin tahtoi hän osoittaa, että hän jaksaa puolustaa kirkkoa. Protestantit pyysivät saada käsiinsä luetun vastauksen, jotta voisivat puolestansa siihen vastata, ja monien mutkien jälkeen ne sen saivatkin, mutta ehdolla etteivät siihen vastaa. Tähän ehtoon eivät suostuneet protestantit. Eihän enään ollut muuta keinoa kuin miekkaan tarttuminen... Niin kärkeäkin kuin oltiinkin väkivaltaisuuksien, masentuivat miehet toden tullessa, ja päätettiin taas ruveta välittelyihin Melanchton oli tietystikin ensimmäinen rauhan keinoja keksimässä ja nöyrytyi melkein armonpyyntöön. Vaikka muut teologit eivät olleet yhtä myöntyviä, suostuivat he kuitenkin uusiin neuvotteluihin, jopa viimeisessä tingassa paavin vallan tunnustamiseen, kunpa vaan saavat pitää puhtaana oppinsa. .. Luther vastusti tarmonsaa takaa: "Perätykäämme mahdollisuuden mukaan. Mutta meidän vallassamme ei ole hyväksyä sitä, mikä ei ole Jumalan sanaa." Hänen mielestään oli sovinto mahdollinen ainoastaan, jos paavi luopuu paaviudesta! ...

Kun ei noilla kinastuksilla päästy mihinkään, päätettiin uudestaan vedota uhkauksiin. Keisari kutsui valtiosäädyn 22 p. Syyskuuta valtiopäivien lopettajaisiin. Siinä luettu päätös uhkasi suorastaan väkivallalla ja sodalla. Mutta armosta suotiin evankeelisille kuuden kuukauden katumusaika Huhtikuun 15:nteen päivään, kohtuullinen aika sotavarustuksia varten. Samassa tilaisuudessa jätettiin Melanchtonin kuuluisa "Apologia", Augsburgin uskontunnustuksen puolustus, keisarille, joka kuitenkin ei ottanut sitä vastaan. Kyllästyneenä lähti vaaliruhtinas samana päivänä Augsburgista. Kaikista uhkauksista huolimatta eivät Augsburgin valtiopäivät tuottaneet muuta tulosta, kuin että Jesus Kristus oli uudestaan tunnustettu maailman edessä, mutta ei enään yksinäisen munkin vaan evankeelisen kirkon jäsenten, ruhtinaiden, saarnaajien ja maallikkojen kautta.

Totuudesta

Paavo Lievonen (Armo on Koti, Juurikasvu, 2010)

Hengellisistä asioista kiinnostunut ihminen joutuu yleensä jossakin vaiheessa kyselemään: kuka on oikeassa, kenellä on totuus? Yksi uskonsuunta korostaa jotain oppia ja käytäntöä, joka kiistatta nousee Raamatusta. Toinen korostaa jotain toista ja siihenkin löytyy perustelut Raamatusta. Pahimmassa tapauksessa näiden ryhmien välit ovat niin tulehtuneet, että ne melkein kiroavat toisensa ja pitävät toisiaan valheveljinä. Voivatko näin vastakkaisesti ajattelevat ja toisiinsa vihamielisesti suhtautuvat olla saman Jumalan lapsia? Tästä havainnosta voi pahimmillaan seurata se johtopäätös, että lienee parasta antaa asian olla ja jättää koko kristillisyys. Silloin tapahtuu se mittaamattoman suuri vahinko, että menetetään koko kallis asia ja jäädään osattomaksi suuresta aarteesta.

Jeesus sanoo olevansa tie, totuus ja elämä (Joh. 14:6). Siksi on hämmästyttävää, että monet niistäkin, jotka sanovat rakastavansa Jeesusta, eivät ole kiinnostuneita totuudesta. Joillekin riittää totuudeksi se, mitä kuulevat omissa yhteisöissään. He ovat kuin tiedemies Pavlovin koirat, joiden sylkirauhaset alkoivat toimia tutusta kellonsoitosta silloinkin, kun ruokaa ei ollut tarjolla. Jos tällainen uskova kuulee julistusta, joka poikkeaa totutusta, niin saattaa olla, ettei hän ymmärrä siitä mitään. On totta, että jo apostolien päivistä alkaen on ollut liikkeellä väärennöksiä. Mitä kalliimmasta asiasta on kysymys, sitä taidokkaampia väärennökset ovat. On tärkeää, että meillä on rakkaus totuuteen ja että tahdomme tietää totuuden itsestämme ja siitä, mitä meille opetetaan.

Raamattu painottaa totuuden rakkauden välttämättömyyttä, mutta ei esitä mitään vaatimusta totuuden määrästä tai sen tasosta (2Tess.2:10-12). Ehkäpä jokin jumalallinen viisaus onkin siinä, ettei kenelläkään ole koko totuutta, vaan että katselemme samaa asiaa jokainen omista lähtökohdistamme ja tietystä näkökulmasta. Jaakob muistuttaa meitä siitä, että Jumala antaa viisautta jokaiselle, jolta sitä puuttuu ja joka sitä Häneltä anoo (Jaak.1:5).

Oppi Jumalasta

Jumala on pyhä ja syntii vihaava Majesteetti. Jumalan pyhyys on ihmiselle jotain hyvin vierasta ja pelottavaa. Kun ihminen lankesi syntiin, hän pakeni Jumalaa. Raamattu sanoo: "Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan" (1Moos.3:8). Ihminen ei enää voinut kohdata Jumalan pyhyttä. Mooses kohtasi Jumalan pyhyiden

ensimmäistä kertaa palavassa pensaassa Jumalan vuoren, Hooebin, juurella. Kun Jumala puhui hänelle, niin hän peitti kasvonsa, sillä hän pelkäsi katsoa Jumalaa (2Moos.3:6). Kun profeetta Jesaja näki näyssä Herran ja kohtasi Hänen pyhyytensä, niin hän parahti: "Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet. .." (Jes.6:5).

Meillä on sama ongelma. Jumalan pyhyiden oman syntisyyden tiedostaminen avaa oven evankeliumille, joka on sanoma välimiehestä ja sovittajasta ihmisen ja Jumalan välillä. Kristinuskon Kristuksen sisäistä tuntemista, toisin sanoen se on Kristuksen elämää ihmisessä. Se on henkilökohtaista uskoa ja luottamusta Jumalaan perustuen Jeesuksen ristinkuolemallaan hankkimaan sovituksen ja Hänen ylösnousemukseensa vanhurskauttamisemme tähden. Kristinuskoon sisältyy selkeä ja tunnistettavissa oleva oppi (2.Joh.9-11). Tämän opin pääasian tunteminen ja siinä pysyminen on kristitylle kaikkein keskeisin kysymys. Ei siis ole lainkaan samantekevää olemmeko siihen nähden oikeassa vai väärässä. Paavali mainitsee sen sen useammassa yhteydessä ja käyttää siitä ilmaisua "sana rististä".

Oppi on tarpeen silloin, kun ymmärryksellä tahdotaan erottaa oikea väärästä ja hyvä pahasta. Kun yksinkertaiset perustotuuudet ovat tiedossa, niin tämä varjelee meitä eksymästä outojen oppien sokkeloihin. Kristinuskon sanoma annettiin alunperin kuitenkin yksinkertaisille ihmisille - ei teologeille. Minkä tahansa arvokkaan asian voi tunnistaa aidoksi jos pystyy selvittämään alkuperän. Alkuperäisessä on usein allekirjoitus tai leima, josta aitouden voi tarkistaa. Niin on kristinopinkin suhteen. Siinä tulee aina olla aito "Gol-gatan leima". Allekirjoituksia ja leimojakin voidaan väärentää siksi tarvitaan muutakin tunnistusta. Ei riitä, että puhutaan Jumalasta, Kristuksesta, Pyhästä Hengestä tai käytetään paljon hengellistä sanastoa.

Evankeliumi on tunnistettavissa, jos on perillä luovuttamattomista pääkohdista. Jos sanomassa ihmisen pelastuminen ei tapahdu yksin uskosta (uskon kautta), yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden, se on väärennös. Joskus on seurattava pitemmän aikaa julistusta tai opetusta ennen kuin tämä tulee esille. Kirjoissa se voi vaatia lähes koko kirjan lukemista ja väärä opetus voi olla vasta viimeisillä sivuilla. Yleensä väärä on havaittavissa erilaisista ehdoista ja vaatimuksista tehdä jotakin tai kokea jotain ollakseen todellinen kristitty.

Jumala on Pyhä

Paavo Suihkonen (Jumala on Pyhä, Juurikasvu 2006)

"Herra sanoi Moosekselle: 'Sano Israelin kansalle: Olkaa pyhät, sillä minä, Herra, teidän Jumalanne, olen pyhä' "(3. Moos. 19:2).

"Niin kuin hän, joka teidät on kutsunut, on pyhä, niin tulkaa tekin pyhiksi kaikessa mitä teette. Onhan kirjoitettu: 'Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.' "(1. Piet. 1:15,16.)

Isossa Raamatun tietosanakirjassa sanotaan: "Jumalan pyhyys ei tarkoita yksityistä ominaisuutta raamatullisessa jumalakuvassa, vaan se on kokonaisuutta, Jumalan olemusta, Hänen täyteyttään ja täydellisyyttään kuvaava nimitys." Samaan tapaan toteaa Agne Nordlander teoksessaan Pyhyiden paluu (s. 17): "Jumaluuden kaikki ominaisuudet sisältyvät pyhyyteen. Pyhyys voidaan määritellä kaiken sen säteilyksi, mitä Jumala on. - - Pyhyys on Jumalalle ominainen tapa olla olemassa ja toimia." Se, että pyhyys tarkoittaa Jumalan koko olemusta ja täyteyttä, näkyy mm. siinä, että erityisesti Vanhassa testamentissa mutta välistä myös Uudessa testamentissa käytetään ilmausta "Pyhä" Jumalan nimenä. Tällaista käyttöä esiintyy mm. Jesajalla, esim. " - Mihin te minua vertaisitte? Kuka on minun kaltaiseni? kysyy Pyhä" (40:25, samoin 57: 15). Myös Habakukin, Hoosean ja Jobin kirjoissa "Pyhä" esiintyy erisnimen tapaan (Hab. 3:3; Hoos. 11:9; Job 6: 10).

Johannes käyttää kirjeessään pelkkää "Pyhä"-ilmausta Jumalasta: "Te taas olette Pyhältä (kr. hagios) saaneet Hengen voitelun, ja kaikilla teillä on tieto" (1. Joh. 2:20), samoin Ilmestyskirjassa (16:5, kr. hosios). Ilmestyskirjan kolmannessa luvussa (3:7) Jeesus sanoo: "Fila-delfian seurakunnan enkelille kirjoita: "Näin sanoo Pyhä (kr. hagios) ja Tosi, Daavidin avaimen haltija - -" (vrt.Ap. t. 3: 14, UT 1938). Vanhassa testamentissa Jumalasta käytetään varsin yleisesti nimeä "Israelin Pyhä", ensimmäisen kerran 2. Kuninkaiden kirjassa (19:22). Jesajan kirjassa ilmaus esiintyy yli 20 kertaa, esim. "Minä, Herra, olen sinun Jumalasi. Minä, Israelin Pyhä, olen sinun pelastajasi." (Jes. 43:3, myös esim. 1:4, 30:11,12,15.) Jesajalla on "Israelin Pyhän" synonyyminä kerran "Jaakobin Pyhä" (29:23). Israelin Pyhä esiintyy myös Jeremialla (50:29, 51 :5) ja Hesekielillä (39:7) sekä Psalmien kirjassa, esim. "Herra on meidän kilpemme, Israelin Pyhä meidän kuninkaamme" (89:19, myös 71:22, 78:41).

Voidaan sanoa, että koko Raamattu kertoo pyhästä Jumalastaja ihmiskunnan turmeluksesta. Pyhyytensä takia Jumala reagoi vihassa ihmisen syntiin, mutta jo Vanhassa testamentissa Jumala osoittautuu myös armon ja rakkauden Jumalaksi. Heti syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala antaa lupauksen "vaimon (naisen) siemenestä", joka on "murskaava" käärmeen päälle (1. Moos. 3:15), vrt. Room. 5: 17 -19. Jumalan pyhyys on siis sekä tuomitsevaa että armahtavaa pyhyyttä. Agne Nordlander korostaa, että vaikka useimmissa uskonnoissa tunnetaan käsite pyhyys, niissä pyhyydellä tarkoitetaan aivan erilaista asiaa kuin kristinuskossa. Niissä pyhyys tarkoittaa "persoonatonta, eettisesti neutraalia, vaarallista voimaa, joka voi täyttää esineitä ja ihmisiä". Se pyhyys, josta Raamattu puhuu, "johtuu persoonallisesta Jumalasta, joka toimii ja on yhteydessä ihmisten kanssa". (Pyhyiden paluu s. 19.)

Aapeli Saarisalo selittää Raamatun sanakirjassa (s. 894) tavallisimpien "pyhää" tarkoittavien sanojen merkitystä seuraavasti: "Sanaa 'pyhä' käytetään Raamatussa sekä Jumalasta että ihmisestä. Vastaava hebrean sana gados on muodostunut juurisanasta, joka merkitsee erottamista, tahratonta puhtautta, ylevyyttä, korkeutta ja majesteettiutta, ja kreikan hagios merkitsee alkuaan hämmästystä, kunnioitusta herättävää."

Jatkuu

TILAUSASIAA:

Voit tarkistaa oletko maksanut lehden tilauksen (6 nroa: syksy 2018 ja kevät 2019) takasivun yläreunasta.

Jos siellä on M -leima tilaus on maksettu. Jos leima puuttuu emme enää lähetä lehden seuraavaa numeroa ilman tilausmaksua.

Tilatessa lehti maksetaan allaolevalle tilille. Maksajan ja tilaajan tulee olla sama henkilö, jos niin ei ole niin tilaajan tiedot tulee mainita maksun "viesti" -osassa. Kiitos!

Tilaushinnat:

Painettu lehti 1 vuosi (6 nroa) 26,50 eur

Tilinumero: FI53 5228 0320 0999 35

Digitaalinen julkaisu ladataan netistä sivulta www.nakokulma.info - 3,50 eur/nro

Kirja valottaa tiivistetysti presidentti Donald J Trumpin uskonnollista taustaa ja kuinka Yhdysvaltain presidentinvaaleissa karismaattisen valtateologian (Uusi Apostolinen Uskonpuhdistus, NAR) ja amerikkalaisen kristillisen oikeiston vaikutus oli suurempi kuin koskaan aiemmin. Trumpin valinnan jälkeen näitä henkilöitä kutsuttiin hänen hengelliseksi neuvonantajikseen. Mm. menestysteologi Paula Whitella on suuri vaikutus Trumpiin.

Amerikkalainen karismaattinen liike on levittäytynyt ympäri maailmaa menestysteologiensaarnajien TV -ohjelmien ja uusien "profeettojen" sekä "apostoleiden" ilmestysten ja "suoraan Jumalalta saatujen" sanomien kautta. Suuri joukko karismaattisia kristittyjä ympäri maailmaa uskoo profeettojensa puheet ja väitteet erityisestä "lopun ajan" valtavasta herätyksestä, jonka kautta maailma alistetaan NAR -mielisten johtajien alaisuuteen. Trumpin valtaannousu nähdään tässä liikkeessä heidän ideologiansa mukaiseksi Jumalan tahdoksi.

Jo ennen Trumpin valintaa eräät karismaattisen liikkeen profeetat antoivat profetioita ja julistuksia, joiden keskipisteessä olivat Amerikan suuruus ja Trumpin erityinen asema Jumalan valittuna kansanjohtajana. Näistä ehkä merkittävin oli Mark Taylorin "Ylipäällikkö -profetia" jota kirjassa myös arvioidaan. Trump otti teemakseen "Make America Great Again" -lauseen, jota ajatusta karismaattisen ja kristillisen oikeiston johtajat ovat seuraajilleen iskostaneet. Kirjassa esitetään ja arvioidaan näitä profetioita ja niiden esittäjien kokemuksia, jotka ovat kultillista gnostilaista ja New Age alkuperää pikemmin kuin Raamatun Jumalan ilmoitusta.

TRUMP PROFETIAT

Karismaattinen valtateologia ja Donald J Trump

Juhani Aitomaa

Painettu kirja. H. 6,50e+pm. Tilaus sposti: nakokulma@nakokulma.info tai postitse: Näkökulmajulkaisut, Viskurintie 7, 37500 Lempäälä. Digitaalinen (pdf) kirja ladattavissa ISSUU -sivustolta, ks. www.nakokulma.info (klikkaa etusivulla olevaa kirjan kuvaa). H. 5,50e. Voit myös tilata digitaalisen kirjan sähköpostitse: maksa 5,50e tilille Näkökulmajulkaisut/Aitomaa tmi FI53 5228 0320 0999 35, ilmoita maksusta tilauksen yhteydessä, saat pdf -kirjan ilmoittamaasi s-postiosoitteeseen.

Suomen Evankeliumikoulu
Evankeliumin opintoyhdistys ry.

TERVETULDA OPETUKSIA NUORET AIKUISET TAPAHTUMIA KAUPPA LINKKEJÄ KESKUSTELUFORUMI YHTEYSTIEDOT

Kauppa

Tuotteita ja tilauksia koskevat kysymykset: tilaukset@evankeliumikoulu.fi

Kirjat [56]

Äänitteet [69]

Armo riittää -lehti [1]

Näkökulma -lehti [1]

Kirjoja, äänitteitä ym.

www.evankeliumikoulu.fi

Suomen Evankeliumikoulu pitää myös luento- / opetustilaisuuksia. Haluatko sellaisen paikkakunnallesi? Ota yhteys evank. Pauli Koskiseen.

Sposti: pauli.koskinen@luukku.com
Puh. 0404197191